08/12/2018

Ο Παραλογισμός στην προσπάθεια επιβολής «Ουδετερόθρησκου Κράτους»

/ Γνώμες

Ἡ ἀσυγκράτητη σπουδὴ καὶ ἡ πεισματικὴ ἐπιμονὴ τῶν σημερινῶν διαχειριστῶν τῆς κρατικῆς Ἐξουσίας νὰ προχωρήσουν στὴν ἀναθεώρηση τοῦ Συντάγματος καὶ νὰ χαρακτηρίσουν συνταγματικὰ τὴν Πολιτεία ὡς «*θρησκευτικὰ οὐδέτερη*», διαγράφοντας τὴν σταθερὴ καὶ τεκμηριωμένη βούληση ὅλων ἐκείνων τῶν προγόνων μας, ποὺ ἐπὶ αἰῶνες ἐπέμεναν νὰ συνδέουν μὲ εἰδικὴ σχέση τὸ Κράτος τους μὲ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, γεννᾶ εὔλογα ἐρωτήματα, τόσο γιὰ τὴν λογικότητα τοῦ ἐγχειρήματος, ὅσον καὶ γιὰ τὶς προθέσεις ἐκείνων ποὺ τὸ ἐπιχειροῦν.

Ἡ ἔννοια τῆς «θρησκευτικὰ οὐδέτερης» Πολιτείας εἶναι ἱστορικὰ νεώτερο ἐφεύρημα, γιὰ νὰ ἐκφράση τὴν ἰδεολογία ἐκείνων ποὺ ἔχουν στρατευθῆ στὴν ἀθεΐα καὶ στὴν ἄρνηση τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἐκκλησιαστικῆς Πίστεως. Κλασικὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ νεώτερη ἱστορία τῆς Γαλλίας.

Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία ὅτι τὸ ὑπόβαθρο τῆς ἐπιχειρούμενης ἐπιβολῆς τοῦ «οὐδετερόθρησκου κράτους» στὸ Ἑλληνικὸ Σύνταγμα εἶναι ἰδεολογικό, συγκεκριμένης μάλιστα ἀντιεκκλησιαστικῆς κατευθύνσεως. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται περίτρανα ἀπὸ τὶς διακηρύξεις καὶ τὶς δηλώσεις ἐπιφανῶν ἐκπροσώπων τῶν πολιτικῶν καὶ ἰδεολογικῶν Σχημάτων, ποὺ ἐπείγονται γιὰ τὴν ἀναθεώρηση τοῦ Συντάγματος.

Σὲ ἕνα προσεκτικὸ μελετητὴ φαίνεται καθαρὰ ὁ παραλογισμὸς τῶν σκέψεων καὶ τῶν κινήσεων ὅλων τῶν παρπάνω, μὲ ἐπίμονη βούληση νὰ ἐπιτύχουν τὸν ἐπιδιωκόμενο σκοπό.

Στὶς προτεινόμενες διορθώσεις τοῦ ἄρθρου 3 τοὺ Συντάγματος χρησιμοποιοῦν τὸν ὅρο «Ἐκκλησία», ὄχι ὅπως ἡ ἴδια αὐτοπροσδιορίζεται, ἀλλ’ ὅπως ἐκεῖνοι τὴν ἀντιλαμβάνονται καὶ ὅπως ἡ ἰδεολογία τους τὴν προσδιορίζει. Γι αὐτὸ καὶ ἀφαιροῦν βασικὰ γνωρίσματα τῆς ταυτότητας τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ὑπάρχουν στὸ ἰσχύον μέχρι τώρα Σύνταγμα. Αὐτὸ εἶναι παραλογισμός, διότι ἐνεργοῦν μὲ βάση ὄχι τὴν πραγματικότητα, ἀλλὰ τὴν ἰδεοληψία.

Ἐνῶ ἀρνοῦνται στὴν Κρατικὴ Ὀντότητα τὴν ὁποιαδήποτε θρησκευτικὴ Πίστη, φορτώνουν σ’ αὐτὴν τὴν δική τους ἰδεολογικὴ Πίστη. Κάποιοι ἀπὸ αὐτοὺς ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ θρησκευτικὴ Πίστη εἶναι αὐστηρῶς προσωπικὴ καὶ ὄχι κοινωνικὴ ὑπόθεση. Τὴν ἀπάντηση γιὰ τὸ πόσο λανθασμένη εἶναι αὐτὴ ἡ προσωπική τους ἄποψη τὴν παίρνουν ἀπὸ τὸν Πλούταρχο (45-120 μ. Χ.), ὁ ὁποῖος μαρτυρεῖ τὴν παγκοσμιότητα τῆς θρησκευτικότητας κοινωνικά, καθὼς ὁμιλεῖ, ὄχι γιὰ μεμονωμένα πρόσωπα, ἀλλὰ γιὰ πόλεις μὲ ἱερὰ θυσιαστήρια (*Πρὸς Κολώνιον ἐπικούριον,31*).

Κάποιοι ἄλλοι δηλώνουν ὅτι «*ἡ κοινωνία θρησκεύεται ἤ δὲν θρησκεύεται. Τὸ Κράτος ὅμως δὲν θρησκεύεται*». Αὐτὸ θὰ ἴσχυε, ἐὰν οἱ ἐνέργειες καὶ οἱ ἀποφάσεις τῶν Ὀργάνων τοῦ Κράτους δὲν βασίζονταν σὲ καμμία ἀπολύτως Πίστη ἤ Ἰδεολογία, γεγονὸς ἀνυπόστατο. Γιὰ παράδειγμα, οἱ σημερινοὶ κρατικοὶ εἰσηγηταὶ τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος διαπνέονται ἀπὸ συγκεκριμένη Ἰδεολογία, μὲ τὴν ὁποία εἶναι σύμφωνες οἱ προτάσεις τους, καὶ ἡ ὁποία δὲν εἶναι παρὰ μία ἄλλη «θρησκευτικὴ Πίστη». Δὲν εἶναι παραλογισμὸς νὰ ἀγωνίζονται νὰ ἀπαλλάξουν τὸ Κράτος ἀπὸ κάθε γνωστὴ θρησκευτικὴ Πίστη, κατ’ ἐξοχὴν τὴν Ὀρθόδοξη, καὶ νὰ

τὸ ἐξοπλίζουν μὲ τὴν δική τους «ἰδεολογικὴ-θρησκευτικὴ Πίστη», τὴν καθαρὰ ἀντί-Ὀρθόδοξη;

Ἡ νέα «ἰδεολογική-θρησκευτικὴ Πίστη», στὴν ὁποία στηρίζεται ἡ προτεινόμενη ἀλλαγὴ τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος, ἀγνοεῖ τελείως τὶς πραγματικὲς ὀντολογικὲς καὶ ἱστορικὲς διαστάσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας. Δὲν λαμβάνει καθόλου ὑπ' ὄψιν ότι ἡ μὲν Ἐκκλησία εἶναι θεοσύστατος Ὀργανισμὸς ὡς Σῶμα Χριστοῦ μὲ αἰώνια προοπτική, ἐνῶ τὸ Κράτος εἶναι ἕνας ἐγκόσμιος Ὀργανισμός, ὁ ὁποῖος κατὰ περιόδους καταργεῖται καὶ μέλλει κάποτε νὰ καταργηθῆ ὁριστικὰ. Ἀξίζει νὰ σημειωθῆ ὅτι, ὅπως παρατηρεῖ ὁ σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος, «*ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι 'θεσμὸς', ποὺ προϋπῆρχε τῆς συγκροτήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ μάλιστα συνετέλεσε ἀποφασιστικὰ στὴν ἐλευθερία τῶν Ἑλλήνων καὶ στὴν ἀνεξαρτησία τους*» (aktinesblogspot, 15 No 2018).

Γιὰ νὰ θεσμοθετηθῆ συνταγματικὰ ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία εἶναι «οὐδέτερη θρησκευτικὰ» εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἀπαξιωθῆ τελείως ἡ Ὀρθόδοξη θεολογία καὶ νὰ διαγραφῆ ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία, διότι οἱ πρόγονοί μας, πιστὰ ἀφοσιωμένοι στὴν Ὀρθόδοξη Διδαχὴ καὶ Παράδοση, οὐδέποτε διανοήθηκαν νὰ ἔχουν οὐδετερόθρησκο Κράτος μὲ τὴν ἔννοια ποὺ τὸ ἐπιθυμοῦν οἱ σημερινοὶ ἐπίδοξοι ἀναθεωρηταί τοῦ Συντάγματος.

Τὸ γεγονὸς ὅτι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐπιλέγουν νὰ διατηρήσουν τὴν ἱστορικὴ προμετωπίδα τοῦ Συντάγματος μὲ ἀναφορὰ στὸ ὄνομα τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος, ἐνῶ μὲ τὸ ἄρθο 3 ἀπαξιώνουν ταπεινωτικὰ τὴν πραγματικὴ ὑπόσταση καὶ τὴν ἀξία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας γιὰ τὸν δημόσιο βίο, ἀποκαλύπτει τόσο τὴν σύγχυση, ὅσο καὶ τὸν ἀκραῖο παραλογισμό τους. Εἶναι ὡσὰν νὰ διαφημίζουν πολύτιμο δοχεῖο μὲ τὴν ἐπιγραφὴ, «περιέχει χρυσᾶ νομίσματα» καὶ τὸ ἐσωτερικὸ περιεχόμενό του νὰ εἶναι χρυσίζουσες πλαστικὲς χάντρες!

Ἐδῶ τίθεται καὶ ἕνα ἄλλο καίριο ἐρώτημα: Ὅσοι ἐπίμονα ἐπιχειροῦν νὰ χωρίσουν τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ Κράτος, πιστεύουν ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο νὰ χωρισθῆ τὸ Κράτος καὶ ἀπὸ τὸ Ἔθνος; Ἀλλὰ τὸ Κράτος ἐκπροσωπεῖ τὸ Ἔθνος. Ἕνα δὲ ἀπὸ τὰ κύρια γνωρίσματα τοῦ ἔθνους εἶναι τὸ «ὁμόθρησκον», ὅτι δηλαδή ὅσοι ἀνήκουν στὸ ἴδιο ἔθνος ἔχουν κοινὴ θρησκεία. Ἐὰν τὸ Κράτος ἀνακηρυχθῆ οὐδετερόθρησκο ἀκυρώνει τὴν σχέση του μὲ τὸ ἔθνος. Μὲ αὐτὴ τὴν οὐδετερόθρησκη μορφή του τὸ Κράτος δὲν μπορεῖ νὰ ἐκπροσωπῆ τὸ ὁμόθρησκον Ἔθνος. Ποιὸν, τότε, θὰ ἐκπροσωπῆ τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος; Μήπως ἀποκλειστικὰ τὶς σημερινὲς ἀντι-Ὀρθόδοξες μειοψηφίες τῶν ἐπιδόξων ἀναθεωρητῶν τοῦ Συντάγματος;

Καὶ γιὰ νὰ θυμηθῶ τὸν μακαριστὸ Μητροπολίτη Σερβίων καὶ Κοζάνης Διονύσιο, « *Ἂν τὸ ὅποιο Κράτος πιστεύει πὼς κάθε φορὰ ἐκπροσωπεῖ τό Ἔθνος καὶ πὼς τὸ Ἔθνος ἦλ-θε καιρὸς νὰ πεθάνη, ἡ Ἐκκλησία δὲν πεθαίνει, ἀλλά*

«ζῆ τῷ Θεῷ». Θὰ ξεχωρίση λοιπὸν ἡ Ἐκ-κλησία τὶς εὐθῦνές της καὶ θὰ περάση στὴν ἀντί-σταση. Ὅταν θέλουν νὰ δυσφημήσουν τὴν Ἐκ-κλησία, τὴν χαρακτηρίζουν ἀντίδραση, ἀλλά ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἀντίδραση οὔτε σκοταδισμός· εἶναι ἀντίσταση στὶς καταλυτικές δυνάμεις τοῦ σκότους. Ὅταν λέμε ἀντίσταση, δὲν ἐννοοῦμε ἀντιπαράταξη καὶ μάχη· αὐτό εἶναι ἡ ἀντίδραση. Ἐν-νοοῦμε ἀσάλευτη στάση καὶ ἀνύστακτη φύλαξη. Ἡ Ἐκκλησία φυλάγει τὰ περάσματα γιὰ νὰ μὴ διαβῆ ὁ ἐχθρός. Ἂν εἶναι νὰ διαβῆ, δὲν θά τοῦ κάμη τόπο· θὰ περάση ἀπὸ πάνω της» (*Ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων*, σ. 246-247).

Κείμενο: Ἀρχιμ. Αὐγουστῖνος Γ. Μύρου, Δρ Θ.